

λὸν δύναται τις νὰ κάμῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, καὶ ἀμελεῖ αὐτὸ, ἀδικεῖ κατὰ τοῦτο τοὺς συζῶντας, παραβαίνων τὰς κοινὰς καὶ ὁμολογούμενας συνθήκας τῆς κοινωνίας. Ὁ περιβόητος κωμικὸς Αἰσώπος (1) λέγεται, ὅτι ἔχων ποτὲ συμπόσιον, ἔβαλε μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν καὶ ἓν εἶδος δέκα χιλιάδων φράγκων, συνιστάμενον ἐκ πτηνῶν σπανίων καὶ γεγυμνασμένων νὰ ψάλλωσιν ἢ νὰ λαλῶσιν. Ἡ ὀρτενσία, ἀνεψιὰ τοῦ Καρδινάλιου Μαζαρίνου, παίζουσα ἔρριπτεν εἰς τὸν λαὸν ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ παλατίου φλωρία ὀκτὼ ἡμέρας κατὰ σειρὰν, ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ θείου αὐτῆς. Τίς δὲν ἀγανακτεῖ διὰ τοιαύτας ἀσωτείας; Τὸ ἀπανθρωπότερον ὅμως καὶ μεγαλητέρας ἀγανακτήσεως ἄξιον εἶναι, ὅταν τις βλέπῃ ἄρχοντας καὶ ἡγεμόνας νὰ ἀσωτεύωσι τὰ συναγόμενα χρήματα ἐκ τοῦ λαοῦ, ἅτινα δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ κοινὴ συνεισφορά ἐμπιστευομένη εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, διὰ νὰ μεταχειρίζωνται ταῦτα εἰς τὰς κοινὰς χρεῖας, εἰς ὑπεράσπισιν τῶν ὑπηκόων, εἰς ἀναγκαίαν δημοσίας οἰκοδομὰς, εἰς ἐμψύχωσιν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὸ νὰ ζῶσιν ἀξίως τοῦ σεβαστοῦ χαρρακτῆρος αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ νὰ χύνωσιν αὐτὰ ἀφειδῶς εἰς τοὺς ἀπίστους κόλπους τῶν κολάκων, καὶ νὰ καταναλίσκωσιν εἰς εὐχαρίστησιν τῶν ὀρέξεων τῆς ἀλόγου φαντασίας αὐτῶν, ὅποιοι ἐστάθησαν ὁ Πολιορκητῆς Δημήτριος, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Νέρων, καὶ ἄλλοι μυριοὶ τοιοῦτοι δημοβόροι ἡγεμόνες.

Ἀκρασία, Ἀκολασία, Μαλακία.

Ἀκρασία λέγεται, ὅταν τις, γνωρίζων καὶ διάκρίνων τὰ καλὰ, δὲν πράττῃ αὐτὰ (2)· θεωρεῖται δὲ ἀπλῶς περὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καὶ λύπας· λέγεται ὅμως καὶ ἐπ' ἄλλων, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης τοῦ ὀνόματος τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων, ὡς ὅταν λέγωμεν περὶ τινος, ὅτι εἶναι ἀκρατὴς εἰς δόξαν καὶ τιμὰς, κτ.λ. (3) φανερόνουντες τὴν εἰς τὰ τοιαῦτα ἀχαλίνωτον κλίσιν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κακίας ταύτης εἶναι ἀνησυχία τοῦ πνεύματος, ἀδυναμία καὶ ἀρρώστια τοῦ σώματος, δαπάναι ἄλογοι, στέρησις τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, πολλάκις δὲ

(1) Κλαύδιος Αἰσώπος, Ῥωμαῖος Κωμικὸς, 83 πρὸ Χριστοῦ.

(2) Ἀκρατὴς οὖν ἐστὶν ὁ ἔχων τὴν ἐπιστήμην τῶν καλῶν, οὐκ ἐνεργῶν δὲ αὐτῇ. (Αριστοτέλ. Ἠθικ Μεγάλ. Βιβ. β'. Κεφ. στ'.) — Οὐ γάρ ἐστιν οὐτ' ἐγκρατὴς οὐτ' ἀκρατὴς ὁ τῷ λόγῳ διαψευσάμενος, ἀλλὰ ὁ λόγον ἔχων ὀρθόν, καὶ τούτῳ τὰ φαῦλ' ὄντα κρίνων καὶ τὰ καλὰ· καὶ ἀκρατὴς μὲν ὁ τῷ τοιούτῳ λόγῳ ἀπειθῶν, ἐγκρατὴς δὲ ὁ πειθόμενος· καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν ἀγόμενος. (ὁ αὐτὸς αὐτόθι.)

(3). Τὸ δὲ βλον, λέγομεν καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων, ἀκρατῇ, προστιθέντες, περὶ τιμὴν ἀκρατὴς, ἢ δόξαν, ἢ ὀργήν, ἀλλὰ τῷ ἀπλῶς ἀκρατεῖ οὐ προστιθεμεν περὶ ἧς ἐστὶ· ἐστὶ γὰρ περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας τὰς σωματικὰς ὁ ἀπλῶς ἀκρατὴς. (ὁ αὐτὸς αὐτόθι.)